

Доброволчеството - акт на солидарност в борбата с бедствията и пожарите

есе

От малки мечтаем да станем супергерои – да спасяваме хората и всички да ни се възхищават и уважават, да направим света по-добър. Но след като пораснем, започваме да твърдим, че супергерои не съществуват. Но супергерои има - просто днес ги наричаме "доброволци". Доброволчеството е едно от нещата, които правят света по-приветливо място за живеене. Доброволството е всичко онова, което правим за другите, без да очакваме заплащане или награда. Правим го, за да помогнем, за да подкрепяме хората, които са в нужда.

Според мен да вършиш добро понякога може да спаси и човешки живот. Бедствията са събития, от които човечеството се тревожи поради дълбоките щети, които причиняват всички земетресения, наводненията, свлачищата и други бедствия. Заради тези бедствия много хора и деца остават без дом и дори губят живота си. Например при големи земетресения някои могат да оцелеят, но някои – не, а тези, които са спасили живота си, често остават без дом, без храна, с една дума – без живот. И точно тогава доброволците помагат на тези хора, като им осигуряват топло място, храна, вода, лекарства, всичко, от което имат нужда, за да се чувстват добре. И не на последно място – помагат им, като ги успокояват, че надеждата пак ще се върне при тях.

Да си доброволец понякога е уморително. Но умората е сладка. След пожар например може да изминат месеци или дори години, за да се компенсират щетите, защото пожарът унищожава растителност, животни, микроорганизми, необходими за нормалното протичане на кръговрата в живата природа. Но доброволците намират решение – на местата на тези изгорели дървета садят нови, без да скъпят труда си. Та кой би искал Земя без дървета, без цветя?.. Аз – не, защото горите играят важна роля в живота на хората като източник на разнообразни ресурси – те натрупват въглерод, регулират климата, пречистват водите и възпрепятстват природни бедствия. Ние сме произлезли от природата и живеем чрез нея. Природата е дива, красива, величествена, тайнствена, но и много опасна, ако я предизвикаме. А ние го правим стотици години наред. И когато заради нашата безотговорност се случват бедствия, тогава можем единствено да разчитаме един на друг. Да си помагаме, да сме съпричастни към чуждата болка. Да бъдем човечни. Да проявим своята добра воля и да подадем ръка. Защото без подкрепящи ръце, на които да се опрем в миг на безизходица, не бихме се справили. Както не е възможно да се назовем хора, ако не откликваме на нечия нужда беда. Само така ще съхраним човешката си същност и ще спасим сърцата си, преминаващи през предизвикателствата, пред които светът ни изправя.

С. Б., 17 години

11а клас – ПГИ „Проф. д-р Димитър Табаков“, Сливен